

ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 116

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3 Μαρτίου 1881.

Τὸ φαντασμοχορικὸν ζήτημα δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ τέλος του. Περιπλέκεται αὖθις. Βεβαίως δὲ οἱ μέλλοντες ἱστορικοὶ θὰ εὗρωσι πλειότερον δυσχέρειαν νὰ ἐπιλύσωσι τοὺς γρίφους τοῦ ἀναιμάκτου ἑλληνικοῦ ζητήματος, ἢ τὰ μεγάλητερα κατὰ τὴν ἐποχὴν μας γεγονότα. Τόσον εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα, Ἕλληνες καὶ ἄλλοδαποί, χριστιανοὶ καὶ μουσουλμάνοι, μετατρέπονται εἰς σοφιστὰς ἐν τῇ κλασικῇ τάτῃ γῆ τῆς σοφιστείας. Ἡ Ἑλλάς καὶ τὰ ζητήματά της εἶναι ἀνυποτάκτως ὅπως πρωτότυπά τινα φαινόμενα ἐν τῇ συγχρόνῳ ἱστορίᾳ.

Ἐν τούτοις σήμερον πάντες, συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι, ἀπροκαλύπτως ὁμολογοῦσιν ὅ,τι πρὸ μῆνων ἤδη σφῶς ἐξήγησεν ὁ Ἀσμοδαῖος, ὅστις τίποτε εὐλικρινές δὲν ἀνεγνώριζεν εἰς τὰ ἐνεργούμενα, ἀλλὰ πρόθεσιν πρὸς ἐξαπάτησιν, ἐν ἄλλοις λόγοις κωμωδίαν σκοποῦσαν νὰ ἐπιτύχη νέον τι Νκυκρίον, πρὸς μεγίστην δόξαν τοῦ ἐπιτυχόντος τὴν πράξασιν ἡγέτου, χορηγοῦντος τοῦ ἔθνους.

Δυστυχῶς ἡ mise en scène δὲν ἐπέτυχεν. Εὐρέθη ἄλλος πκιγνιδιάρης μεγάλητερος, ὁ Βίσμαρκ, ὅστις ἄλλα καὶ ἄλλα κατορθώσας εἰς τὴν ζωὴν του, μεγάλῃ δὲ καὶ καθολικῶς εὐρωπαϊκῶς συμφέροντα ἐπιδιώκων ἐν Ἀνατολῇ, δὲν ἀνεστάλη εἰς τὰς ἐνεργείας του ὑπὸ τῶν προαιωνίων πόθων μας, ὑπὸ τῶν μεγάλων ῥητόρων καὶ πολιτευτῶν μας. Καὶ πῶς ἠδύνατο ἀληθῶς ν' ἀνσπασθῆ ἢ ἐπὶ τὰ πρόσωπα τοῦ ὑπὸ τοῦ μηδενός, ὑπὸ κενῶν φράσεων, ὑπὸ ἀσυναρτητῶν καὶ ἀπολύτως ἀνεπαρκῶν παρασκευῶν, ἐνεργουμένων ὑπὸ πολιτευομένων, οἵτινες ἀνέκαθεν ἐθεώρουν τὸν πόλεμον ὡς τὴν μάλλον ἀπίθκον ἐκ τῶν ἐνδεχομένων περιπτώσεων;

Ὅτε ἐξερράγη ὁ ῥωσσοτουρκικὸς πόλεμος, τὸ αἶσθημα τῶν ὀλιγίστων λειψάνων τῆς ἰδέας, ἥτις ὥπλισεν ἄλλοτε τοὺς Ἕλληνας κατὰ τῶν Τούρκων, ἦτο νὰ συμμαχήσωσι μετὰ τοῦ πολεμοῦντος τὸν προκίονιον δυνάστην τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἀλλὰ ἡ κατὰ παράδοσιν πολιτικὴ αὐτὴ ἐμύριζε μαρροῦτι, διὸ μετεβλήθησαν τότε ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἰς βαθυτάτους διπλωμάτας, καὶ ἀπροκαλύπτως συνετάχθησαν μετὰ τῶν Τούρκων κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Ἡ ἀδελφότης μετὰ τούτων ἐκηρύχθη ὡς μόνη ἐθνικὴ πολιτικὴ. Ἡξίου ὅμως, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, οἱ νικηταὶ νὰ μᾶς χρισώσιν ἐν μέρος τῆς νίκης των. Τούτου μὴ γενομένου, ἀνεκηρύχθη παρὰ τῶν αὐτῶν ἡ Αὐστρία ὁ σωτὴρ τοῦ ἑλληνισμοῦ. Σήμερον κατγγέλλεται ὡς ὁ καταστροφεὺς αὐτοῦ. Οἱ αὐτοὶ δὲ ὄπκοδοὶ καὶ κήρυκες τοῦ τουρισμοῦ ἀνακηρύττουσιν ἤδη τὴν πολιτικὴν τῶν ἐπικραστῶσεων τοῦ 1854 καὶ τῆς Κρήτης ὡς τὴν μόνην ἐθνικὴν.

Ἐρωτῶμεν ἤδη, τί δύναται νὰ ἐξαχθῆ ἀπὸ ὅλον αὐτὸν τὸν ἀκατονόμηστον κυκεῶνα; Τί ἄλλο εἰμὴ, ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε γενναῖον, πρῆγματικὸν καὶ σπουδαῖον ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ἐδάφους τοῦ τόπου τούτου, καὶ ὅτι τὸ σύστημα τῆς δειλίας, τῆς βυζαντινῆς κακοπιστίας καὶ τῆς ἀπάτης, ἀπέληξεν εἰς ὅ,τι ἐπὶ τέλους ἔπρεπε ν' ἀπολήξῃ, εἰς τὴν ἀποτυχίαν, ἧς δὲν εἶδομεν εἰσέτι τὸ τέλος;

Εἰς ταμίαις τοῦ κράτους καὶ ἐν παρόδῳ γενικὸς ὄπληξις κατὰ τὰ περίφημα πετωματικὰ, φημισθεὶς ἐπὶ ἀνδρία καὶ ἀφιλοκερδεὶ φιλοπατρία (ἡ διάκρισις μεταξὺ φιλοπατρίας ἐν γένει καὶ ἀφιλοκερδοῦς φιλοπατρίας ἐν Ἑλλάδι πρέπει νὰ τίθεται, τοῦλάχιστον ὑπὸ τοῦ Ἀσμοδαίου, καὶ ὅς ἦνε καὶ πλεονασμός), εἶτα μεταβληθεὶς εἰς ἰδιοκτητὴν ἀτμοπλοίου πάντοτε ὑπὲρ πατρίδος, πρὸς ἀνάπτυξιν

της ατμοπλοΐας του Έθνους, περσσημοφορηθείς, δὲν ἀμφιδάλλομεν, καὶ κατόπιν γενόμενος προσφιλὴς συνεταῖρος τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐπίδοθείς, καὶ πάλιν πρὸς βελτίωσιν τῶν πόρων τοῦ Έθνους, εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ἀγοράσας τὸ μέγα κτήμα τῆς Καστανιωτίσης ἐν Εὐβοίᾳ ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ ῥηθέντος, ὑπόδειγμα γενόμενος τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ χρηστοῦ πολίτου εἰς χρήσιμα ἔργα, εἷς τοιοῦτος ἀνὴρ, πρότυπον τῶν συνήθως ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τινος ὑμνουμένον, δι' ὃν τοῦλάχιστον δέκα διαφοράκια θὰ ἔγραψεν ἐκάστη ἐφημερίς δικασκλίπζουσα ἐπὶ κελῷ τὸ ὄνομά του, — συνελήθη τέλος προχθὲς καὶ ἀπήχθη εἰς τὰς φυλακὰς κατηγορούμενος ἐπὶ περσχηρᾶς καὶ κυκλοφορῆς γραμματοσθήμου χιλιάδων δραχμῶν. Τυτοχρόνως ἀποκαλύπτεται διὰ μιᾶς ἔλλειμμα ἐκκτοντάδων χιλιάδων δραχμῶν εἰς τὸ ταμεῖον Θηβῶν, ὅπου ἦν διωρισμένος, καὶ συλλαμβάνεται καὶ ὁ δικάδοχος του ἐν Θήβαις, ὅστις τῇ ἐνεργείᾳ του καὶ τῇ ἐπιρροῇ τῶν πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν σχέσεών του, κατὰ τὴν Παλιγγεσίαν, διωρίσθη, ἐπὶ τῷ ὄρφι νὰ ὑπογράψῃ, ὅτι περὶ λαβε τὸ ταμεῖον ἄνευ ἐλλείμματος! Συγχρόνως συλλαμβάνεται ἕτερος τρεῖς τοῦ κράτους ἐν Χαλκίδι, καὶ ἄμα ἀπολύονται τηλεγραφικῶς δύο ἕτεροι, ἴν' ἀντακρίθωσιν ὡς ἐνοχοποιούμενοι καὶ αὐτοί. Ἐνταῦμα συλλήψεως ἐκδίδεται κατὰ ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς, φρουροῦ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους καὶ τῶν πολιτῶν, καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ταμίου Βελέντζα. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀπάγονται εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐκεῖθεν δι' ἐντάλματος φυλακίσεως εἰς τὰς φυλακὰς δύο νέοι σπουδάζοντες τὰς καλὰς τέχνας ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, υἱοὶ τῶν ῥηθέντων ταμῶν. Εἰς γενεὰς βόσκει τὸ ἔγκλημα καὶ εἰς υἱοὺς υἱῶν. Καὶ τὸ βλέπετε ἀπορρέον ἀπὸ πάσης κορυφῆς, πάσης τάξεως ἐκ τῶν ἀποτελουσῶν ἀκριβῶς τὰ θεμέλια τῆς νομιμότητος, τῆς διοικήσεως, τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, τῆς τιμῆς τοῦ κράτους! Καὶ εἰς ἐπίστεψιν τῆς εἰκόνας ταύτης, ἡ Τουρκία διὰ νὰ δώτῃ λωρίδα τινὰ Θεσσαλικῆς θέτει ὄρους μεθερμηνησομένους εἰς τὴν καθομιλουμένην, ὅτι ἐννοεῖ οἱ ἡμίτεροι τῶν Ἑλλήνων νὰ γίνουσι, εἰ δυνατόν, τοῦροι ὑπήκοοι, νὰ διοικῆται αὐτὴ πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὸν πλοῦτον τῶν περσχωρομένων μερῶν, νὰ κατὰργηθῇ ἐν μέρει τοῦλάχιστον τὸ Σύνταγμα ἐν Ἑλλάδι καὶ νὰ μὴ γίνεταί στρατολογικὸν πέρην τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, βεβαίως ὄντος ὅτι αἱ ἐξικρίσεις καὶ τὰ πελοποννησιακὰ μέτρα τὸ αὐτὸ θὰ φέρωσιν ἀποτελέσμα καὶ ἐντεῦθεν τοῦ Κόλπου. Ἐν ἄλλοις λόγοις κηρύττει, ὅτι οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἔχει νὰ ὑποβάλῃ οὐδ' ἓνα τῶν μέχρι τοῦδε ὑπηκόων τῆς εἰς τοὺς νόμους κράτους, ἐν ᾧ τόσκι βρωμερικὸν ὑπόνομοι ἐκρήγγοντι ἀποκαλύπτουσι τὴν κοπρίαν τόσου ἐγκλήματος, τόσης ἰδιοτελείας, τόσης κίτχυνης τὴν δυσωδίαν, ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας καθ' ἃς πρόκειται περὶ ἐπεκτάσεως τῶν ὁρίων τοῦ κράτους αὐτοῦ καὶ τῆς εὐεργετικῆς δῆθεν ἐπιδράσεως τοῦ εὐρωπαικοῦ πολιτεύματος του, τῆς ἠθικῆς προόδου καὶ ὑλικῆς εὐημερίας. Τί ἀπορεῖτε πλέον, ἂν ὁ Κουμουνδοῦρος δέχεται ὅλους τοὺς ὄρους τούτους καὶ κερδοκεῖ τὸ μικρὸν μέρος τῆς Θεσσαλικῆς ὡς θρίαμβον πολιτικόν, καὶ μ' ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ ἀφομοιώσῃ

τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴν Τουρκίαν; Δὲν εἶναι κέρδος μέγα; Ἴδου ἡ θλιβερὰ εἰκὼν τῶν πραγμάτων, ἣν εἶχεν ἄθυμος ὁ Ἄσμοδαῖος ὑπ' ὄψιν του καθ' ὄλην τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα καὶ ἣν οὐδ' ἡ ἀνακλήρως τοῦ κλεινοῦ Μπούμπουλη εἰς Θεμιστοκλέα ἠδυνήθη νὰ φειδρύνῃ μικρὸν καὶ νὰ συγκεράσῃ μετ' ἐλαχίστης εὐθυμίας. Ἴδου ὅποιος ἀνοδοδέμας πολιτικῶν ὠρχίων ἀποτελεσμάτων προσφέρει τῷ τριλιπῶρ κοινῷ τῆς Ἑλλάδος ὁ Μάιος τοῦ ἐνδόξου κουμουνδοουρικοῦ ἔτους 1881.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΓΙΣΜΑΤΑ

Ἐὰν πιστεύσωμεν τὴν πολύμητιν Ὀραν, ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου κατὰστροφή τῶν προαιωνίων πόθων τοιαύτην περὶ ἡγεῖν ἐπικύπτουσιν φυσιολογικὴν εἰς τὸν σιδηροῦν ἡγέτην (κατὰ τὸ σιδηροῦς δούξ Οὐέλλιγκτων καὶ σιδηροῦς βρωῶνος Ρικάρζολης), ὥστε μετέτρεψεν αὐτὸν εἰς αἰσθηματικὴν περθένον, ἀναγκινώσκουσαν ἐπιστολὰς καὶ αἰσθηνομένην δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐρόθημα εἰς τὰς παρειάς!! (Ὁρκ Ὀραν, ἀριθ. 55, σελ. 2). Ἀκόμα τί θὰ ἀκούσωμεν!

Ἐὰν ὁ μεγάλωνυμος ποιητὴς τοῦ *Ador Zouar* καὶ ἀμειλικτος τῆς νεκρολόγου δασκαλοσύνης σατυριστῆς ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ Ἑλλάς, ὑπὲρ ἧς ἦλθε ν' ἀγωνισθῇ, αὐτὴν μόνην ἀγκυπῆσαι, ἀφοῦ ἐμίσησε τὸν κόσμον ὅλον, ἐὰν ἐγνώριζεν ὁ τῶν ὑψηλοτέρων σφαιρῶν παροδίτης ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὁ ἐν τῇ ιδέᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀναγεννωμένης ἐπικνευρῶν τὸ ὄνειρον τῶν ἀνωτέρων κόσμων εἰς οὓς ἀνήκεν, ἐὰν ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ Ἑλλάς αὐτὴ θ' ἀποκαθίστατο γῆ Βελεντζῶν καὶ σχολαστικισμοῦ, ὥστε καὶ ἐπὶ τοῦ μνημείου του κατὰ προτίμησιν νὰ ἐγχαρῆθῃ μίαν ἡμέραν θεματογραφία ἀρχαῖα ἐλληνικῆς στιχογραφίας ἐν γλώσσῃ νεκρᾷ καὶ ἀκαταλήπτῳ τοῖς πολλοῖς, βεβαίως θὰ προὔτιμα νὰ συντελέσῃ εἰς πρῶτα τῆς δουλείας τῆς, ὅτε τοῦλάχιστον δὲν εἶχε τόσον θράσος ἢ κωμικὴ ἀξίωσις αὐτὴ νὰ καλύπτωμεν τὴν φιλῶν μας διὰ κόμης νεκρῶν, τὴν ἀμουσίαν καὶ ἀμύθειαν μας δι' ἀποθηκωμένων λέξεων.

Ἀναγκινώσκοντες καθ' ἐκαστην εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἐκομίσθησεν, νῦν μὲν διὰ τοῦτου, νῦν δὲ δι' ἐκείνου τοῦ ατμοπλοίου πάτης ἐθνικότητος, ἄλλοτε πολεμοφόδι καὶ ἄλλοτε κτήνη καὶ πάλιν κισώτικα καὶ ἐκ νέου ὄπλα καὶ ἐνδύματα καὶ πᾶσα ἡ λοιπὴ προμήθειαι, κινούμεθα ἐκ περιεργίας νὰ ἐρωτήσωμεν: Πότε τέλος πάντων θὰ λήξῃ τὸ ἐμπόριον τοῦτο τῆς moutarde après dîner, ἀφοῦ δὲ καὶ ἀληθῶς περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐπρόκειται εἰμὴ περὶ τοῦ φαγῆναι τὰ μιλλιούνα;